

Det europæiske slagtehus

Teater: »Europæerne«.Verdenshistorien i kolonihaven: Veloplagt, morbide teaterhistorie i Turbinehallerne.

Onsdag d. 02. november 2005, kl. 03.30

[Del denne artikel](#) ▼

Opdateret tirsdag d. 01. november 2005, kl. 20.58

Jakob Steen Olsen, kultur@berlingske.dk

Scenografien er det bedste af det hele. Det siger jeg ikke, fordi jeg ikke kan lide forestillingen »Europæerne« i Det Kongelige Teaters Turbinehaller som helhed.

Men den slags teater, som Tue Biering her hylder, med tydelig og rimelig inspiration fra Frank Castorf og Volksbühne Berlin, som man kunne opleve netop i Turbinehallerne i sensommeren, er nært knyttet til de ydre rammer, i højere grad end den traditionelle teaterforestilling - hvad den så end er. Og Christian Friedländer har skabt en perfekt ydre ramme, en omtrent 1-til-1 gengivelse af en perverteret dansk kolonihave komplet med rigtig grønsvær, havestue, gas-grill og badebassin. Med en skov af uidentificerbare småstatsflag i loftet - den overhængende fare, så at sige. Som påmindelse om, at det kun er omtrent et kvarter siden, Europa var en række småstater, der havde travlt med at slå hinanden oven i hovedet og kæmpe for deres egne små frimærker.

Plænen som slagmark

Og det er sådan set også, hvad vi får at se. Med citater hentet fra verdensdramatikken, »Ifigenia«, »Orestien« og Shakespeares kongedramaer for eksempel, omplantede til den uheldssvangre idyl med græsplænen som slagmark for territorialkampe, religionskrige, modbydelige hævnakter og almindelig trang til at slå alle dem, der fyger som ugræs over hegnet, oven i hovedet. Inden vi langt om længe havner i foreløbig selvtilstrækkelig velfærd bag Fort Europas tykke mure.

Øvelsen løses med stor hittepåsomhed, megen morbide moro og lige så udpenslede fortrædeligheder - med grum udnyttelse af havegerådet undervejs. Ifigenias hjerte smides på familiegriillen med et klask, efter at farmand Agamemnon, det fordrukne svin, har slagtet hende med forskærerkniven. Den klartseende Kassandra druknes i bassinet, og Henry V's kamp mod de forvorpne franskmænd foregår som en sportidiots frenetiske bombardement med tennisbolde. Så har De vist forstået tilgangen.

Bedst er de horrible scener fra »Orestien«, hvor mutter Klytaimnestra og hendes elsker pimper rødvin foran »Jeopardy« i udestuen, mens sønnen Orestes, forklædt som Duracell-kanin, og den surmulende teenagedatter Elektra planlægger deres grusomme død ude i mørket.

Fornem balance

De veloplagte skuespillere Ditte Gråbøl, Lars Mikkelsen, Kristian Holm Joensen, Helle Fagralid, Morten Eisner og Mads Wille spiller denne samspilsramte familie og deres bævende undersætter med en så fornem balance mellem spøg og alvor, at det er lige før, man havde ønsket sig, at Tue Biering havde koncentreret sig om hele »Orestien«. I stedet for at gøre brug af en evindelig klippeteknik mellem tekstfragmenter, som til sidst ender med at blive lige lovlig entydig. Ikke mindst når forestillingen i sine sidste faser opmaler hele vores materielle overflødighed og selvtilstrækkelighed og drejer sporet ind på den moderne flygtningepolitik, som vi omtrent lige så godt kan læse om i avisen.

Nu er vi kun lige akkurat en hestemule inde i en sæson, som i den grad vender sig mod den virkelighed, som suser forbi uden for vinduerne. Ja, som ikke stiller sig tilfreds med bare at forholde sig til det nære, men som også vil have hele verden med. Vi har lige kunnet se hele tre forestillinger, hvor George Bush har været en af hovedpersonerne.

På Østre Gasværk har Nikolaj Cederholm lagt arm med hele verdenshistorien, mens Jokum Rohde inden længe tackler »Århundredet« og her er så altså forestillingen om »Europæerne« og vores fælles lig i lasten. Sig ikke, at de mangler lyst til at tage sig af de store linjer og ordne verdenssituationen i dansk teater. Det er lige før, man efterhånden savner gammeldags konversationsteater fra dagligstuen med rigtige roller til skuespillerne. Men det sagde jeg ikke.

Annonce

ANNONCE

Berlingske

[NYHEDER](#)

[OPINION](#)

[BUSINESS](#)

[AOK](#)